

Sygn. akt I C 195/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 listopada 2016 r.

Sąd Rejonowy w Gorlicach Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Magdalena Penar
Protokolant:	Piotr Kamiński

po rozpoznaniu w dniu 8 listopada 2016 r. w Gorlicach

na rozprawie

sprawy z powództwa E. C. (1)

przeciwko J. C. (1)

o zapłatę

I. Oddała powództwo,

II. Obciąża powódkę E. C. (1) kosztami procesu i pozostawia ich szczegółowe wyliczenie referendarzowi sądowemu.

SSR Magdalena Penar

Sygn. akt I C 195/16

UZASADNIENIE

Powódka E. C. (1) pozwem skierowanym przeciwko J. C. (1) wystąpiła z żądaniem zasądzenia od pozwanego jej rzecz kwoty 700 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu według norm przepisanych. Uzasadniając swoje roszczenie powódka wskazała, iż jest właścicielką zabudowanej domem i budynkami mieszkalnymi działki ewidencyjnej nr (...), położonej w W., natomiast pozwany J. C. (1) wraz z braćmi S. i S. dochodzą przed Sądem Rejonowym w Gorlicach w sprawie do sygn. akt I Ns 567/15 stwierdzenia zasiedzenia służebności przechodu, przegonu i przejazdu przez działkę nr (...). Powódka wyjaśniła, iż w sprawie o zasiedzenie Sąd Okręgowy w Nowym Sączu postanowieniem do sygn. akt III Cz 589/15 zmienił postanowienie tut. Sądu z dnia 25 czerwca 2015 r., w ten sposób, że oddalił wniosek o udzielenie zabezpieczenia. Następnie powódka naprowadziła, iż pozwem złożonym w dniu 13 sierpnia 2015 r. wystąpiła o ochronę własności, tj. zakazanie J. C. (2), S. C. (1), S. C. (2), E. C. (1), D. C. wkraczania, przechodzenia i przejeżdżania przez działkę nr (...), a postępowanie toczy się do sygn. akt I C 433/15. Powódka podała także, iż w dniu 26 października 2015 r. pozwani wytoczyli przeciwko niej powództwo o ochronę posiadania służebności drogi koniecznej tożsamej z przedmiotem pozwu o ochronę własności. W dalszej kolejności powódka argumentowała, że pozwany w dniu 10 listopada 2015 r. powołując się na zarządzenie tymczasowe wydane w sprawie I C 577/15, zniszczył osadzone na działce powódki dwa słupki ogrodzeniowe, a następnie wyrwał rosnące na działce powódki kilkunastoletnie tuje, dlatego powódka domaga

się zapłaty odszkodowania w kwocie 700 zł, na którą składają się wartość robocizny dwóch robotników i materiału w postaci słupków, żwiru, cementu, a także usunięcie i rozbicie zastygniętego betonu – 600 zł oraz wartość zniszczonych drzew – 100 zł.

Sąd Rejonowy w Gorlicach nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 15 lutego 2016 r., sygn. akt I Nc 828/15 uwzględnił powództwo w całości.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty, pozwany J. C. (1) wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powódki na jego rzecz kosztów postępowania według norm przepisanych. Pozwany wyjaśnił, iż pomiędzy stronami istnieje spór w zakresie możliwości korzystania przez pozwanego i jego rodzinę ze szlaku drożnego prowadzącego do ich domu, a przebiegającego przez nieruchomość powódki. Pozwany argumentował, iż w sprawie o ochronę posiadania służebności drogi koniecznej (sygn. akt I C 577/15) udzielono mu na mocy postanowień Sądu Rejonowego w Gorlicach i Sądu Okręgowego w Nowym Sączu zabezpieczenia powództwa poprzez zakazanie E. C. (1) czynienia jakichkolwiek przeszkód i utrudnień w korzystaniu ze szlaku drożnego. Następnie pozwany wyjaśnił, iż powódka mając wiedzę o wydanym zabezpieczeniu celowo postawiła szlaban oraz słupki, a ponadto zarzucił, iż granica pomiędzy nieruchomościami jest sporna, zaś tuje zostały przesadzone z innego miejsca, a następnie ponownie wsadzone w pierwotnej lokalizacji.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskiem z dnia 19 czerwca 2015 r. (data wpływu), zarejestrowanym pod sygn. akt I Ns 567/15 J. C. (1), S. C. (1), S. C. (2) wystąpili o stwierdzenie zasiedzenia służebności przechodu, przegonu i przejazdu przez działkę nr (...) w W., objętą KW nr (...). Tutejszy Sąd postanowieniem z dnia 25 czerwca 2015 r. udzielił zabezpieczenia roszczenia wniosku w ten sposób, że do czasu prawomocnego zakończenia postępowania w sprawie nakazał uczestniczce E. C. (1) umożliwić wnioskodawcom J. C. (1), S. C. (1), S. C. (2) na wykonywanie przejazdu, przechodu i przegonu przez działkę ew. (...) położoną w W. po istniejącym na niej szlaku drożnym, zakazując uczestniczce E. C. (1) zagradzania tego szlaku drożnego, stawiania przeszkód, w tym ogrodzenia, bram i czynienia wnioskodawcom jakichkolwiek przeszkód uniemożliwiających wykonywanie swobodnego przejazdu, przechodu i przegonu. Powyższe postanowienie zostało doręczone pełnomocnikowi wnioskodawców w dniu 1 lipca 2015 r., natomiast uczestniczce E. C. (1) w dniu 6 lipca 2015 r. Na skutek zażalenia E. C. (2) Sąd Okręgowy w Nowym Sączu postanowieniem z dnia 10 września 2015 r. zmienił powyższe orzeczenie w ten sposób, że wniosek o udzielenie zabezpieczenia oddalił. Odpis postanowienia sądu odwoławczego doręczono pełnomocnikowi E. C. (1) w dniu 9 października 2015 r., natomiast pełnomocnikowi wnioskodawców w dniu 13 października 2015 r.

/dowód: w aktach tut. Sądu I Ns 567/15: postanowienie z dnia 25 czerwca 2015 r. oraz z dnia 10 września 2015 r. wraz z dowodami doręczenia/

Pozwem z dnia 13 sierpnia 2015 r. (data wpływu) E. C. (1) wystąpiła przeciwko J. C. (1), S. C. (1), S. C. (2), D. C., E. C. (1) o ochronę swojej własności, to jest działki (...) położonej w W.. Postanowieniem z dnia 16 lutego 2016 r., sygn. akt I C 433/15 tut. Sąd zawiesił przedmiotowe postępowanie z uwagi na toczącą się do sygn. akt I Ns 567/15 sprawę o stwierdzenie zasiedzenia służebności drogi koniecznej.

/dowód: w aktach tut. Sądu: I C 433/15: pozew oraz postanowienie z dnia 16 lutego 2016 r./

Z kolei J. C. (1), S. C. (1) oraz S. C. (2) pozwem z dnia 26 października 2015 r. (data prezentaty sądowej) skierowanym przeciwko E. C. (1) wystąpili o ochronę posiadania służebności szlaku drożnego przez działkę nr (...), wnosząc jednocześnie o udzielenie zabezpieczenia roszczenia. Postanowieniem z dnia 6 listopada 2015 r., sygn. akt I C 577/15 tut. Sąd udzielił powodowi zabezpieczenia roszczenia do czasu prawomocnego zakończenia postępowania poprzez nakazanie pozwanej E. C. (1) wydanie powodowi J. C. (1), S. C. (1) i S. C. (2) kluczy do bramy, położonej na działce nr (...) w W. i szlabanu, położonego na granicy działek (...) w W. oraz zakazanie pozwanej czynienia powodowi i osobom reprezentującym ich prawa jakichkolwiek przeszkód w swobodnym przejeździe i przechodzeniu po istniejącym na działce nr (...) w W. szlaku drożnym, w tym stawiania ogrodzeń, progów zwalniających oraz czynienia

im jakichkolwiek innych utrudnień. Powyższe postanowienie wraz z klauzulą wykonalności zostało doręczone pełnomocnikowi powodów w dniu 12 listopada 2015 r. Ponadto J. C. (1) w dniu 10 listopada 2015 r. osobiście w budynku sądu odebrał odpis tego postanowienia. Natomiast E. C. (1) odpis powyższego orzeczenia odebrała w dniu 10 listopada 2015 r.

Na skutek zażalenia stron Sąd Okręgowy w Nowym Sączu postanowieniem z dnia 20 stycznia 2016 r. zmienił pkt. I tego orzeczenia w ten sposób, że udzielił powodom zabezpieczenia roszczenia przez zakazanie pozwanej E. C. (1) zamykania skrzydeł bramy wjazdowej usytuowanej na szlaku drożnym przebiegającym po działce nr (...), położonej w W. oraz przez zakazanie pozwanej czynienia powodom i osobom reprezentującym ich prawa jakichkolwiek przeszkód w swobodnym przejeździe i przechodzeniu po istniejącym szlaku drożnym, położonym na działce nr (...) w W. - na czas trwania niniejszego postępowania.

/dowód: w aktach tut. Sądu I C 577/15: pozew k.2-3, postanowienie z dnia 6 listopada 2015 r. k.12-15, potwierdzenie osobistego odbioru postanowienia przez J. C. (1) k.16, potwierdzenie odbioru odpisu postanowienia przez E. C. (1) oraz pełn. powodów k.17, postanowienie z dnia 20 stycznia 2016 r. k.51-57/

Przebieg granicy pomiędzy nieruchomością powódki i pozwanego jest sporny i do chwili obecnej nie został formalnie wyznaczony. W dniu 10 listopada 2015 r. P. O. oraz poproszony do pomocy F. W., około godziny 9:00 przystąpili do prac związanych z osadzeniem dwóch metalowych słupków, które miały być wykorzystane do rozciągnięcia metalowej siatki, celem odgródnienia nieruchomości. Powódka wskazała miejsce, w którym powinny zostać wkopane słupki, a ich lokalizacja była zbliżona do poprzednio znajdującego się na gruncie szlabanu, to jest miejsca, gdzie szlak drożny, z którego korzystał pozwany, dochodzi do należącego do niego gruntu. Pracujący najpierw, na odcinku około 2 do 3 metrów, usunęli znajdujące się na szlaku drożnym utwardzenie, a następnie przystąpili do wykopywania w ziemi otworów pod słupki. Po wybraniu ziemi, otwory zostały zalane betonem, w którym osadzono dwa metalowe słupki, po obu stronach przejazdu, z którego korzysta pozwany, bezpośrednio przy widocznych na gruncie śladach przejazdów. Dodatkowo obok słupków, od strony gruntu powódki, pracujący zasadzili dwie tuje. Były to około pięcioletnie krzewy, wykopane uprzednio ze znajdującego się w pobliżu miejsca pierwotnego zasadzenia. Prace były wykonywane przez około 4 godziny. F. W. za swoją pracę otrzymał wynagrodzenie w wysokości 100 zł.

W związku z telefoniczną informacją od swojej żony, pozwany pojawił się na miejscu prac pomiędzy godziną 9:00 a 10:00 i podchodząc do pracujących powiedział, że prace nie mają sensu, gdyż ma on postanowienie z Sądu o zabezpieczeniu, a ponadto brak jest rozgraniczenia działek. P. O. i F. W. nie zwrócili uwagi na interwencję pozwanego i kontynuowali pracę. W momencie, gdy osadzono słupki, pozwany ponownie podszedł do pracujących i powołując się na zabezpieczenie, wyciągnął słupki z betonu, a następnie oparł je o pobliski gnojownik. J. C. (1) jedynie okazywał kartę postanowienia o zabezpieczeniu, nie podawał jej do rąk pracujących. W tym czasie powódka wezwała na interwencję patrol policji, a pozwany przybyłym na miejsce funkcjonariuszom podał do odczytania postanowienie o zabezpieczeniu. Pozwany w trakcie interwencji zwrócił także uwagę na konieczność usunięcia krzewów, które mogłyby utrudniać przejazd. Wobec braku reakcji ze strony powódki, już po odjeździe patrolu policji, pozwany samodzielnie usunął tuje i podobnie jak słupki, oparł je o gnojownik.

/dowód: fotografie miejsca sporu k.53, 74, 75, częściowo zeznania powódki E. C. (1) protokół rozprawy z dnia 8 listopada 2016 r. od 03:28:11 k.82 w zw. z słuchaniem informacyjnym od 00:08:03 k.77/2-78, zeznania pozwanego J. C. (1) protokół rozprawy z dnia 8 listopada 2016 r. od 03:29:54 k.82 w zw. z słuchaniem informacyjnym od 00:45:07 k.78-79, zeznania świadka A. A. protokół rozprawy z dnia 8 listopada 2016 r. od 01:37:36 k.79/2, zeznania świadka T. M. protokół rozprawy z dnia 8 listopada 2016 r. od 01:54:14 k.79/2-80, zeznania świadka D. C. protokół rozprawy z dnia 8 listopada 2016 r. od 02:00:52 k.80/2, zeznania świadka F. W. protokół rozprawy z dnia 8 listopada 2016 r. od 02:19:14 k.80/2, zeznania świadka P. O. protokół rozprawy z dnia 8 listopada 2016 r. od 02:29:24 k.80/2-81, zeznania świadka S. C. (1) protokół rozprawy z dnia 8 listopada 2016 r. od 02:58:11 k.81-81/2, zeznania świadka S. C. (2) protokół rozprawy z dnia 8 listopada 2016 r. od 03:10:52 k.81/2-82/

Odcinek przejazdu, z którego zostały usunięte płytki szamotowe, został przez pozwanego ponownie utwardzony. Z kolei P. O., następnego dnia po zdarzeniu ponownie zasadził tuje w miejscu, w którym rosły pierwotnie. Na przełomie maja i czerwca 2016 r. tuje zaczęły żółknąć, by ostatecznie zupełnie uschnąć. W związku z obumieraniem krzewów, na zgłoszenie J. C. (1), miała miejsce interwencja policji.

/dowód: częściowo zeznania powódki E. C. (1) protokół rozprawy z dnia 8 listopada 2016 r. od 03:28:11 k.82 w zw. z słuchaniem informacyjnym od 00:08:03 k.77/2-78, zeznania pozwanego J. C. (1) protokół rozprawy z dnia 8 listopada 2016 r. od 03:29:54 k.82 w zw. z słuchaniem informacyjnym od 00:45:07 k.78-79, zeznania świadka A. A. protokół rozprawy z dnia 8 listopada 2016 r. od 01:37:36 k.79/2, zeznania świadka D. C. protokół rozprawy z dnia 8 listopada 2016 r. od 02:00:52 k.8080/2, zeznania świadka P. O. protokół rozprawy z dnia 8 listopada 2016 r. od 02:29:24 k.80/2-81, zeznania świadka S. C. (1) protokół rozprawy z dnia 8 listopada 2016 r. od 02:58:11 k.81-81/2, zeznania świadka S. C. (2) protokół rozprawy z dnia 8 listopada 2016 r. od 03:10:52 k.81/2-82/

Postanowieniem z dnia 8 września 2016 r., sygn. akt II W 130/16 Sąd Rejonowy w Gorlicach z uwagi na brak znamion wykroczenia, umorzył postępowanie przeciwko J. C. (1), obwinionemu o to, że w dniu 10 listopada 2015 r. około godziny 13:00 w W. dokonał uszkodzenia dwóch betonowych podstaw, słupków ogrodzeniowych oraz wyrwał dwie tuje o wysokości 160 cm każda, powodując ich uszkodzenie w wyniku czego spowodował szkodę o łącznej wartości 154,40 zł na szkodę E. C. (1).

/dowód: w aktach tut. Sądu II W 130/16: postanowienie z dnia 8 września 2016 r./

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie materiału dowodowego zawartego w aktach tut. Sądu o sygn. II W 130/16, I C 577/15, I C 433/15, I Ns 567/15, dokumentów powołanych w opisie stanu faktycznego, zeznań powódki i pozwanego oraz świadków A. A., T. M., P. O., F. W., S. C. (2), S. C. (1), D. C..

Zeznania powódki E. C. (1) i pozwanego J. C. (1), co do przebiegu zdarzenia z dnia 10 listopada 2015 r. były zasadniczo zbieżne, a nadto znajdowały odzwierciedlenie w relacji świadków. Jedynie twierdzenia powódki, iż pozwany interweniuje w trakcie prac, nie powoływał się na postanowienie o zabezpieczeniu, były odosobnione i nadto sprzeczne z twierdzeniami pracującego na miejscu świadka P. O., który zeznał, iż pozwany wskazywał na posiadane postanowienie, jednakże nie chciał go pokazać.

Zeznania świadka T. M. nie miały istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia zapadłego w sprawie, gdyż przyznał on, że nie pamięta dokładnie okoliczności interwencji, a jedynie fakt, że zdarzenie takie miało miejsce. Zeznania drugiego z interweniujących funkcjonariuszy policji, świadka A. A. potwierdziły, iż metalowe słupki zostały usunięte, a pozwany dysponował postanowieniem o zabezpieczeniu, które okazał policjantom.

Zeznania świadków P. O., F. W., S. C. (2), S. C. (1), D. C. w zasadzie korelowały ze sobą i tworzyły jednolitą relację. Drobne rozbieżności nie mogły wpłynąć na ocenę wiarygodności świadków, a świadczyły jedynie o spontaniczności ich zeznań.

Zgłoszony na rozprawie w dniu 8 listopada 2016 r. wniosek pełnomocnika powódki o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego rolnika oraz z opinii biegłego z zakresu budownictwa, Sąd oddalił, jako spóźniony, gdyż pismem z dnia 30 marca 2016 r., skutecznie doręczonym w dniu 1 kwietnia 2016 r., pełnomocnikowi został zakreślony termin 14 dni do zgłoszenia dalszych wniosków dowodowych, pod rygorem pominięcia później zgłoszonych i nie było przeszkód, aby w terminie tym zgłosić ten dowód, skoro z treści sprzeciwu wynikało, że także wysokość szkody jest kwestią sporną.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest bezzasadne.

Zgodnie z art. 415 k.c. kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia. Przesłankami odpowiedzialności opartej na podstawie powyższego przepisu w związku z art. 361 k.c. są: szkoda, zachowanie - w

postaci działania bądź zaniechania własnego o charakterze zawinionym, a więc obiektywnie bezprawnego a zarazem subiektywnie nagannego (choćby popełnionego z winy nieumyślnej) oraz istnienie związku przyczynowego o charakterze adekwatnym pomiędzy szkodą a działaniem bądź zaniechaniem szkodzącym. Jako zawinione mogą być kwalifikowane wyłącznie zachowania bezprawne, za które uznaje się czyny zakazane przez przepisy prawa, zachowania sprzeczne z zasadami współżycia społecznego albo dobrymi obyczajami.

W realiach niniejszej sprawy nie sposób przypisać pozwanemu bezprawności jego działaniom, a jak wyżej wskazano tylko bezprawne działanie mogło rodzić odpowiedzialność odszkodowawczą po stronie pozwanego. Zauważyć bowiem należy, iż w związku z licznymi postępowaniami sądowymi toczącymi się pomiędzy stronami, w niniejszej sprawie nie było sporu, iż pozwany od dłuższego czasu dojeżdża do swojej posesji korzystając ze szlaku drożnego przebiegającego po nieruchomości powódki, a więc należało go uznać za posiadacza służebności przejazdu. O ocenie takiej przesądza art. 352 k.c., który stanowi, że kto faktycznie korzysta z cudzej nieruchomości w zakresie odpowiadającym treści służebności, jest posiadaczem służebności, a do posiadania służebności stosuje się odpowiednio przepisy o posiadaniu rzeczy.

Mając na uwadze powyższe, uznać należało, iż powódka w sposób bezprawny naruszyła posiadanie powoda i posadowiła przy krawędzi szlaku drożnego metalowe słupki oraz tuje, które jak widać na załączonych fotografiach ze względu na ich umiejscowienie tuż przy pasach jezdnych, uniemożliwiały pozwanemu przejazd w dotychczasowym zakresie, nosząc się w następnej kolejności z zamiarem odgradzenia swojej posesji poprzez założenie siatki. Pozwany usuwając w sposób niezwłoczny słupki i krzewy dokonał przywrócenia swojego posiadania, a więc działał w sposób zgodny z prawem w tym w szczególności z art. 343 § 2 k.c., gdyż wszystkie przesłanki zawarte w tym przepisie zostały zachowane (niezwłoczność, brak stosowania przemocy). Działanie w ramach dozwolonej samopomocy jest działaniem w granicach prawa, a zatem nie może w wyniku takiego działania powstać odpowiedzialność odszkodowawcza na podstawie przepisów o czynach niedozwolonych.

Ewentualna szkoda jakiej doznała powódka osadzając słupki i tuje w sporny grunt jest skutkiem jej własnego czynu niedozwolonego, a nie działania pozwanego. Pozwany nie miał obowiązku godzić się na skutki naruszenia jego posiadania przez powódkę, a przywracając sobie posiadanie w ramach dozwolonej samopomocy uzyskał stan nieprzerwanego posiadania.

Ponadto należy zwrócić uwagę, iż w dniu zdarzenia powód dysponował wykonalnym postanowieniem w przedmiocie zabezpieczenia, wydanym w sprawie do sygn. akt I C 577/15, w którym Sąd wprost zakazał E. C. (1) czynienia przeszkód, między innymi J. C. (1) w swobodnym korzystaniu z istniejącego szlaku drożnego, w tym stawiania ogrodzeń, progów zwalniających oraz czynienia jakichkolwiek innych utrudnień. Pozwany interweniując powoływał się na treść przedmiotowego postanowienia, co tym bardziej powinno skłonić powódkę, czy też osoby działające na jej polecenie, do zaprzestania jakichkolwiek prac na spornym gruncie.

W świetle powyższego żądanie powódki uznać należało za bezzasadne, a w związku z tym postępowanie dowodowe zmierzające do wyliczenia wartości szkody było zbędne, dlatego powództwo podlegało oddaleniu, o czym orzeczono jak w pkt. I wyroku na podstawie powołanych przepisów.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. obciążając nimi powódkę, która przegrała proces, pozostawiając szczegółowe ich wyliczenie referendarzowi sądowemu (art. 108 § 1 k.p.c.).

SSR Magdalena Penar